

մասին. սուրբերն ու արդարները իրենց կեանքը նեղութեամբ եւ չարչարանքով աւարտեցին «ի սէրն այ բեւեռեալք»:

«Յաղագս այնորիկ եւ տր Կոստընդին անաղիզ վերադիտող հայոց, զամենայն զկեանս իւր այ սիրոյն նուիրեալ ի մանկութենէ: Յամենայն զործս բարիս յաւտարա-

Զ-ը գրուած է ՉԲ (=1253) Թուին Հռոմ-կլայում, «ի Թագաւորութեա հայոց Հեթմոյ պայծառահաւատ Թագաւորի, եւ բարեպաշտ որդոյ նորա Լեւոնի», «հրամանաւ երջանիկ եւ անազգեաց կաթողիկոսի հայոց ան Կոստանդնեա»: Գրիչը յիշել է խնդրում կրկին «զտր Կոստընդին անապատիւ կաթողիկոս

Պատկ. 13.— Երուս. No. 1956, 12ա., 1265 Թուի

միտ: եւ ի պայծառութի տան այ փոյթ: եւ ի ստացումն սր կտակարանացն անգանգաղ: Որ մեծ յուսով եւ անհատ սիրով ստացաւ եւ զայս կենսակիր եւ աւետալուր բանս բանին այ: Ոչ ի ընուլ զթերութի անկարաւտ եւ փարթամ տան իւրոյ: այլ ի լրումն փափագման անասէր հողոյն:

Հայոց: եւ զուղղադաւան հայր նորին զՎահրամ: եւ զքսասէր մայր նորին զՇուշիկն: եւ զեղբարս նորին զԳրիգոր եւ զԳէորգ, զվաղուց փոխեցեալս առ Քս: . . . զարժանապատիւ անասէր քահանայն զԹորոս: եւ զքսապահ որդի իւր զՍտեփաննոս . . .»

Ի վերջոյ յիշել է խնդրում գրիչը եւ ի-